

god Tjeneste ved at søge at skaffe en Havn derude. Om det skal være paa Vest- eller Østsiden af Læsø, har jeg ikke tilstrækkeligt Kendskab til at afgøre. Jeg ved heller ikke, om den Havn, som allerede er der, kan gøres brugbar, men jeg ved, at saaledes som den nu er, er den aldeles ubrugelig for Fiskeriet.

Hvad Arbejderen Borgen fra Esbjerg angaar, vil jeg over for den ærede Ordfører sige, at jeg beklager, at han mener ikke at kunne tage Sagen op til fornyet Overvejelse. Jeg vil haabe, at Udvalget, hvis der fra Ministerens Side skulde komme noget Forslag i denne Sag, vil stille sig velvillig over for Sagen, thi hvad det her drejer sig om, er slet ikke det, at Udvalget skal kuldkaste en Beslutning, som Arbejderforsikringsraadet har taget, men Spørgsmaalet er kun det, om man ikke paa en eller anden Maade kan støtte denne Mand, saaledes at han ikke falder over paa Fattigvæsenet. Den ærede Ordfører henviste til en Udtalelse af Ministeren, i Kraft af hvilken vedkommende Mand først havde meldt sig 33 Dage efter, at han havde haft sit Uheld, men jeg ved ikke, hvor hurtigt en Mand, som lider af den Slags Skade, kan melde sig og søge Erstatning. Det er ikke sagt, at Skaden ytrer sig i samme Øjeblik, som Anledningen er givet. Det forekommer mig, at dette Tilfælde bør tages under fornyet Overvejelse, særlig da Hensigten ikke er at kritisere Arbejderforsikringsraadets Stilling, men det, der forlanges, kun er det, at Staten, efter at det har vist sig, at Arbejderforsikringsraadet ikke har ment i Kraft af Loven at kunne komme Manden til Hjælp, stiller sig over for ham, som enhver privat Arbejdsgiver vistnok vilde stille sig, idet der er al Rimelighed for, at Skaden er forvoldt ved et Ulykkestilfælde under et Arbejde, som er udført for Staten. Her er der kun Tale om at give den Mand en Støtte, saa at han ikke falder paa Fattigvæsenet, og det forekommer mig, at baade Ministeren og Finansudvalget maatte kunne tage dette under Overvejelse og vise sig imødekommende. Det vil aldeles ikke give noget Præcedens for andre Tilfælde, hvor en Mand arbejder under en Arbejdsgiver og henvender sig til Arbejderforsikringsraadet. Her er der kun Tale om en Mand, som har arbejdet ved et Arbejde for Staten, og som Arbejderforsikringsraadet ikke har ment i Kraft af den gældende Lovgivning at kunne komme til Hjælp, uagtet det er klart, at den Ulykke, der er overgaaet ham, maa have sin Rod i Arbejdet. Det er en saa-

dan Mand, der kommer og siger: „Vil Staten saa ikke hjælpe mig?“ Efter de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Minister og den ærede Ordfører, kan jeg naturligvis ikke vente, at Tinget skal gaa med mig, og da jeg ikke vil udsætte mig for at faa Forslaget forkastet, vil jeg hellere tage det tilbage. Men forinden vil jeg endnu en Gang henstille til Udvalget, om det ikke vil tage Sagen op til fornyet Overvejelse; i alt Fald vil jeg gøre, hvad jeg kan, for at den kan komme frem igen, foreløbig ved at indgive Mandens Andragende til Ministeren og bede ham, om han ikke vil tage Sagen under fornyet Overvejelse. Idet jeg antager, at jeg ikke finder, at Finansudvalget skal udøve nogen Kritik over Arbejderforsikringslovens Afgørelse, men blot skal hjælpe denne Mand, der kom til Skade ved et Arbejde, der blev udøvet for Staten, tager jeg det paa-gældende Ændringsforslag tilbage.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 3 (se foran) er taget tilbage; hvis ingen optager det, er det bortfaldet. . . (Op- hold) . . . Det er saaledes bortfaldet.

Rosleff: I Anledning af de Udtalelser, der ere faldne fra den højtærede Indenrigsminister angaaende en Holdeplads ved Vridsløselille, skal jeg tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg skal paa dette Tidspunkt fatte mig meget kort, saa meget mere, som den ærede Ordfører har anbefalet Sagen paa det varmeste. Uagtet det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke lagde denne Mening i Ordførerens Udtalelser, tror jeg dog, at det har været Meningen. Han ansaa Andragendet for at være fuldt ud berettiget og troede, at det vilde blive til stor Gavn for Beboerne og tillige til stor Besparelse for Statskassen. Men det, der har givet mig Anledning til at fremkomme med disse Bemærkninger, er Ministerens Udtalelse om, at Andragendet har mødt stærk Modstand fra Generaldirektørens Side. Det undrer mig lidt, saa meget mere som det Svar, man fik fra Generaldirektøren, da Andragendet i sin Tid havde været sendt til ham og Indenrigsministeren, efter min Mening snarere lød som en Opfordring til at gaa videre paa denne Bane. Det lød nemlig med faa Ord saaledes, at man nærede Betænkelighed ved at gaa ind paa det. Men at nære Betænkelighed ved noget, er langt fra nogen skarp Afvisning, men tværtimod en mild, der meget vel kan berettigede vedkommende til at gaa videre og tænke,